

B3

B3

B3

A3

A3

B4

B4

A4

B5

A5

DISCUSSIE ORGAAN

Int. med. Soc. Geschiedenis
Amsterdam

UITGEGEVEN DOOR COMMUNISTEN

Nr 32

PARTY - COMMUNISTISCHE PROPAGANDA ONDER HET FASCISME

Dimitroff, de bekende "anti-fascist", heeft op het vijfde wereldcongres over het onderwerp: "Het Europees fascisme en de rol van de Communistische Organisaties" o.a. het volgende gezegd:

"Wij moeten er een in het algemeen reeds bekende, maar in het bijzonder gehele tactiek in de landen van de fascistische dictatuur. Het fascistisch karakter moet dus zijn, dat wij ons niet moeten laten verleiden tot het fascisme niet van ons af te wijzen, maar juist te gebruiken."

Dit is duidelijke taal. Communisten zullen dus hun propaganda zoo instellen, dat zij ook in landen waar het fascisme b.v. de S.A. en de S.G. niet van de straat verdreven tot zich trekken. Zij zullen dus onder het fascisme hun "Marxistische-Leninistische" propaganda een zodanige fascistische vormgeving geven, dat zij de eenvoudige fascistische leiders niet van zich afstooten.

Maar, zullen velen zich afvragen, in wat verschilt dan wel deze wijze van propaganda van die welke onder de niet-fascistische landen. Voor ons is er dan ook geen principieel verschil in deze te ontdekken.

Het is nu eenmaal de tactiek van de "Communisten" altijd geweest, en hun doel is wil, en streven altijd te verdoozelen en achteraf te houden, zich altijd anders voor te doen, als dat zij werkelijk zijn, kortom een halfheleachtige, tweelichtige politiek te voeren.

Zo zullen we daarvan enige voorbeelden daarvan opnoemen.
1e B.V. door het reformisme te bestrijden (wat tegenwoordig al niet eens met succes) en aan de andere kant lid worden van de reformistische Vereniging, en dus tevens door dit lid worden, ook haar doelstelling haar streven onderschrijft.

2e Door de diverse mantel-organisaties op te dienen als zijnde los van de party.

3e Door het parlementarisme als een graatkamer voor te stellen en achteraf het als een middel propageert om het fascisme te verlamen.

4e Door het verwerpen van petitiecommissies als zijnde papieren entites en onbruikbaar in de klassestrijd, terwijl men achteraf ze als strijdmiddel tegen het fascisme propageert. (zie b.v. een door de C.P.W. in de Kinkerbuurt uitgegeven manifest '33).

5e Protest-telegrammen als belachelijk koncert en achteraf ze zelf bij tientallen naar de diverse consulaten verzonden.

Ge. Door te verkondigen; het proletariaat heeft een Vaderland (zie Communistisch Manifest uitgegeven door de C.P.S.). En aan de andere kant oproept om het vaderland te verdedigen.

En zoo zouden we voort kunnen gaan. Dit is de theorie van het fascistisme door de Leninisten en de practijk toespant. Het is dan het antwoord op de tactiek van de Leninisten op voorstel van de laatste jaren, dat het "revolutionaire proces" en propaganda in fascistische tactiek zijn.

Men moet vooral de wereldwijde bewegingen, onder het fascistisme, de eenzijdigheid van het fascistisme, waar het inderdaad opkomt, dus de klassenverhouding, volkomen de geboden der natie, verdediging van de nationale onafhankelijkheid, dat is het roep roept, onder wat maakt het uit, lange wijde waaier van het heel bereikt, als we er naar komen.

Men kan zeggen we onze propaganda onder het fascistisme met wat fascistische tactiek, maar we moeten niet vergeten, voor Leninisten is de partij niet de ziel. Het is op Leninist's rede terug te komen. Zoo propageert hij het volgende: "Deze massa-organisaties van het fascistisme kunnen en moeten ons leeraal en half-leeraal terrein van actie zijn, waar wij het de masse in verkiezingen zullen voeren. Bij kunnen en moeten, voor ons een leeraal en half-leeraal uitdrukking worden voor de verdediging van de wereldwijde belangen van de massa. ON VAN DEET MOGELIJKHEIDEN OVERUIN TE KUNNEN METTEN EN COMMUNISTEN GEKOZEN FUNCTIE IN DE FASCISTISCHE MASSA-ORGANISATIE VERWIJRT."

En erin verder: "Men kan soms niet elken, dat de fascistische van kapitalisten en front gekozen worden en niet benoemt? Het kan er ook niet op het d, dat de leidende organismen van de plaatselijke partijen voor de lokale verdedigingen van de organisaties van de partijen? Ziehier, kameraden, de communisten hebben ook een de tegen-revolutionaire strijdwezen. De communisten hebben de wereldwijde bewegingen van de massa. Het is het antwoord op de vraag, welke H. Gorter reeds in '80 in zijn Overzicht van de partijen, als voor de "Europese verhoudingen niet fascistische of socialistische, dus contra-revolutionaire tactiek tegenoverste, de deze tactiek, kameraden, komt nu niet wel uit de mond van de partij, welke wordt voorgesteld als zijnde een van de leidende der wereld-revolutionaire."

Deze "leider" heeft een en lid te worden van de S.A. en de S.S., want dat zijn de massa-organisaties van het fascistisme "Duitschland". Maar wat zijn daarvan achter de consackrenties, kameraden? Nrl. dat men als revolutionaire-arbeider zijn zijn klassennoten moet afbeulen en vernietigen. Het van politiek en seclonredioneten roep verrichten, dus hen aan te bevelen die Staatsverantwoordelijk zijn, en dat zijn nu eenmaal revolutionaire proletarijse.

In consackrentie is, dat men zijn sijn vleesch en bloed zoals wij boven afbeulen, nl. om het fascistisme te democratiseren, moeten verraden. Deze heer, kameraden, deze bespottige aurit men nos toe te voeren, aan de rechte van bespottingen en verrand aan den zaak van het Internationaal proletariaat. Niet alleen dat men het proletariaat door een volkomen onjuiste tactiek tot de nederlagen favoera heeft, maar men heeft ook de nood om te zorgen, wordt naar fascist en de zaak komt wel in orde. Ween! Kameraden, zoo staan de zaken voor ons niet. Men kan niet de oververwinnig der bestaande maatschappij, die te onteloonier der bezittende klasse propageeren in fascistische tactiek.

Men kan niet de klassenstrijd propageeren, met het woord klassevrede. Men kan niet, wanneer men de Bourgeoisie en Proletariaat als tegenpoelen beschouwt, strijden voor een Volkswelant, dat kan alleen maar opkomen in de handen van politieke scharrelaars, van Leninisten. De revolutionaire proletarijse zullen onder de bureaulijke democratie, evenals onder het fascistisme, is vernietiging der huidige maatschappij, is proletarische revolutie, is voortdurend, die heen der wereld-revolutionaire proletarijse altijd. De wesen daartoe, die vind het revolutionaire proletarijse altijd. Die hoeven niet "hallen der wereld-revolutionaire proletarijse", die wreeke kerkken optreden of fascistie te propageeren, daar er toch achter hun rug eenige STALINISTEN van fascistie zijn.

Men kan wel een proletarijse bewegingen met hen naar "lierman proletarijse". We moeten dit woord leven niet en de voor de proletarijse, dat wij niet kunnen ploesen, dat wij niet, voor het de bourgeoisie, maar de proletarijse, dat wij niet alleen op zelf kunnen bouwen. Onze taak is niet de tegenover de bourgeoisie, dat wij niet van een ons "proletarijse" en "proletarijse" van deze zinne in 1924-25, nl. PROLETARIJSE ALLEEN.

(Inwendig) IETS OVER DE BUREAUCRAAT POLITIEK VAN RUSSIANE.

Men kan niet de klassenstrijd propageeren, met het woord klassevrede. Men kan niet, wanneer men de Bourgeoisie en Proletariaat als tegenpoelen beschouwt, strijden voor een Volkswelant, dat kan alleen maar opkomen in de handen van politieke scharrelaars, van Leninisten. De revolutionaire proletarijse zullen onder de bureaulijke democratie, evenals onder het fascistisme, is vernietiging der huidige maatschappij, is proletarische revolutie, is voortdurend, die heen der wereld-revolutionaire proletarijse altijd. De wesen daartoe, die vind het revolutionaire proletarijse altijd. Die hoeven niet "hallen der wereld-revolutionaire proletarijse", die wreeke kerkken optreden of fascistie te propageeren, daar er toch achter hun rug eenige STALINISTEN van fascistie zijn.

Over de oorzaken der crisis (het waervan van crisis is er nu) hooren we vaak zeer vore voorstellen, dat wij niet en de lasten elachte een conflict tusschen de bourgeoisie en de proletarijse, de laatste tijd uit de laatste tijden van de bourgeoisie en de proletarijse partij ter wereld. Het is de laatste tijd uit de laatste tijden van de bourgeoisie en de proletarijse partij ter wereld. Het is de laatste tijd uit de laatste tijden van de bourgeoisie en de proletarijse partij ter wereld.

In werkelijkheid is de verhouding van de russische bolsjewistische en proletarische partij ter wereld. Het is de laatste tijd uit de laatste tijden van de bourgeoisie en de proletarijse partij ter wereld. Het is de laatste tijd uit de laatste tijden van de bourgeoisie en de proletarijse partij ter wereld.

Neemt men de bolsjewistische party als geheel, dan is op het eerste gezicht niet te zeggen, welke klassebelangen ze voorstelt, vóór wie en tóóren wie zij die verdedigt. Want er is hier geen klasse die de bolsjewiki als haar party erkent en de politiek als vertegenwoordiging van hun klassepolitiek beschouwt. Het industriële-proletariaat staat vijandig of onverschillig tegenover den party, hoewel het een politieke activiteit ontwikkelt, resp. het door illu. revolutie. groepen, die naar als doel hebben de proletarische-werkerrevolutie, door anarchistische en syndicalistische groepen en wat typeerend is door organisaties van religieuze sekten, zogals baptisten, adventisten, evangelisten in "anti-arietische" excessen.

DE RELIGIEUSSE SEKTEM IN RUSLAND SPELEN IN VERHOUDING TOT DEN STAAT EN DE DICTATUUR DER PARTY DEZELFDE ROL EN HEBBEN OOK DEZELFDE VERSCHIJNINGSFORM ALS IN DUITSCHELAND ONDER HET NATIONAAL-SOCIALISME.

De arwere en arwate boeren lopen achter de koelakken, de doppelbourgeoisie, aan- en wettelijk door hun terreur, en gedeeltelijk uit verbitden. De boerensciet en het met haar levende en stervende kleinburgerdom schijnt zich ondertoeschen haar lokale politieke organisatie-vormen in de party, zelfs in de bureaucratie, die zich tot een nieuwe bourgeoisie ontwikkelde, maar ook in gedaante van de genoemde religieuze versenningen en organisaties, zooda's reeds gezegd, een groeiende massa van proletariats, maar tovens de boeren.

De burgerlijke intelligentie is in de nationale republiken (OSSETIJE, TRANSKASPIE EN GEORGIE) de draaier van anti-Russische-separatistische-nationale stroomingen.....

Deze ondervinden natuurlijk ondersteuning van bepaalde kapitalisten groepen in Rusland, met het doel daar afzet en grondstof-gevoeligheden te krijgen, zoo kan men rustig van pan-asiatische stroomingen in het Verre Oosten spreken, vooral in het gebied van het "Mandarijn" en andere asiatische republiken der C.P.R. die overvloedig gesteund worden door Japanse belangen. Deze verschijnselen spelen zich binnen de party af: Party-apparaat-gevoeligheden, Industrie-apparaat-Centrum, Provincie, "Communistische" "Communistische" burgerbeambte de bonzen, etc. etc. etc. en leen de vrees, dat een in het openbaar uitbrekende strijd, al deze facties zou kunnen weervaren, houdt de uiteenlopende richtingen te samen.

Heden is het bureaucratische apparaat de Stalin-richting zoo versterkt dat het gemakkelijk de kleine opkomende stroomingen door het ondanige staats-apparaat onverhoedelijk uit de weg kan laten ruimen.

Hoe is nu deze situatie ontstaan en wat heeft ze te betekenen? De onopzettelijke richtingen, die zich binnen- en buiten de party der bolsjewiki in Rusland, en ook veel in de andere landen, verord hebben, wavin meestal op deze vraag het volgende eenvoudige antwoord:

Stalin's bureaucratische regering is er de schuld van, men moet de "Stalinfractie" door een groep uitgesproken revolutionairen vervangen, en alles kan weer roeg worden.

Maar wij mogen ons geen Marxisten noemen, indien wij geloven, dat de persoonlijke karaktereigenschappen der "grote mannen" de oorzaak zouden zijn van de voornoemde ontwikkelin.

De NEP (Nieuwe Economische Politiek) heeft er schuld aan, verze-keren anderen, de NEP heeft de party in het slop gedreven, men moet weer tot de hoedike tijd van 1921 terug keren.

In de eerste plaats was de NEP ook niet het resultaat van de domheid van eenige individuen, maar, de bolsjewiki bleef geen andere keus over, omdat hun doelstelling juist het Staatskapitalisme was, konden alleen maar een politiek voeren die daar haar toe leide. Verder was de NEP het resultaat van de algemeene Staking en de bewapende boerensciet tegen de bolsjewiki, zoodat derhalve de moeilijkheden niet in de "restal-te van de Dictator" gezocht kunnen worden, maar juist in de verhoudingen dat menschen worden zocals dictators en bureaucraten zijn, daaraan zijn niet die personen schuldig, maar de ideologie, die ze vertegenwoordigen draagt er toe bij.

De tegenwoordige moeilijkheden zijn geen zins de eerste van de zeventienjarige heerschappy der bolsjewiki. Er was geen jaar dat voorty zins zonder dat het systeem grootere of kleinere schokken kreeg. Wij bedoelen hier niet de strijd tegen het Witte-contra-revolutie, maar ha-doelen de conflicten die zich uiteten gedeeltelijk in het openlijk traf-fen der bolsjewiki met proletariaat of het boerendom, gedeeltelijk in de verbitterde fractie strijd binnen de party. Bij al deze kan het van zelfsprekend niet anders betreffen dan de klassenstrijd, wat ook haar uiterlijke verschijningsvorm kan zijn.

In een volgend nummer komen wij op bovenstaand artikel terug (led)

MEERWAARDENVORMING OF ?.....

De wijze waarop en hoe in de huidige maatschappij de meerwaarden-voorking plaats vindt, werd door de Soc.Dem. C.P.R., Syndicalisten enz. op den meest verschillende wijze verklaart. Deze verscheidenheid van opvattingen ontrent de meerwaardevoorking, is natuurlijk een gevolg van het feit, dat de diverse stroomingen in de arbeidersbeweging de maatschappij vanuit verschillende gezichtshoeken beoordeelen.

De Soc.Dem. beschouwt, beoordeelt dus de wereld, de maatschappij anders dan de Communist, en de Communist weer anders dan de Syndicalist enz. Immers, en hierover zijn allen het eens, de meerwaarde is een verschijnsel van de kapitalistische productiewijze. Als dus de opvattingen ontrent meerwaarde en meerwaardevoorking verschillen betekent dat, dat de opvattingen ontrent het wezen van de kapitalistische waren-productie verschillen.

Meerwaarde is niet een woord of begrip zonder meer, dat we maar kunnen aanwenden of een inhoud geven al naar in onze politieke kraam te pas komt. Meerwaarden is de aanduiding door Marx gegeven aan de waarde die die steekt in het zeer werkelijke product dat de arbeider voortbrengt in den tijd die hij als loon-slaaf langer moet werken als hij noodig heeft om de waarde voort te brengen die zijn arbeidsloon bevat. Meerwaarde is dus niet een boven de dingen staand begrip, waarvan de inhoud in overeenstemming kan worden gebracht met "politieke opvattingen".

Maar men het ook eens is, is dat men de meerwaardevoorking niet ziet plaats vinden, door het feit dat de arbeiders LOON-ARBEIDERS zijn, maar door het feit dat de arbeiders te weinig loon ontvangen, dan zou de "wanneer de arbeiders maar meer loon zouden ontvangen, dan zou de meerwaarde die zij vormen minder worden, en wanneer mogelijk zelfs op-gehouden.

Vanzelfsprekend dat deze "socialisten" zich de toekomst maatschap-py het socialisme, indenken, voorstellen, als een maatschappij met loon-

arbeid, met loonarbeiders. Zie bv. het Plan van den Arbeid der S.D.A.P. en het program van de revolutionaire uitweg uit de crisis der C.P.H., waarin de arbeiders vast bij voorbaat hogere loonen en kortere arbeids-dag beloofd worden.

En het moest van allen is, dat de verschillende arbeiders-party-en, zich stellen op het standpunt van Marx, althans ze beweren het, en noemen zich dan ook MARXISTEN.

Maar het was juist MARX die voor het eerst door strenge wetenschap-pelijk onderzoek, het mechanisme der huidige, dat is de kapitalistische warenproducerende maatschappij bloot legde, Zoo ontdekte hij de Wetma-tigheden der warenproductie en de Meerwaarde-voorming. We vinden de resul-taten van zijn onderzoekingen in het "Kapitaal", en in een voor de ar-beiders zeer goed te begrijpen werkje "Loonarbeid en Kapitaal" (verkrig-kaar bij Pegasus).

De zich noemende "Marxisten", zijn het juist die over de verklaring van dit mechanisme, de meest verschillende opvattingen hebben. Wat is er dus aan de hand? Zocals we boven reeds schreven, leven we in een kapitalistische maatschappij, een maatschappij die op kapitalistische grondslag waren produceert.

Laten we deze grondslag eens bekijken. Wat zijn waren? Waren zijn gebruiksvorwerpen, dingen die aan een of andere menselijke behoefte kunnen beantwoorden. Een waar is dus een ding wat gebruikswaarde heeft, een ding zonder gebruikswaarde kan geen WAAR zijn.

Wij weten dat een waar gebruikswaarde moet hebben, wil het een waar zijn, maar dat neemt niet weg, dat er dingen bestaan die wel ge-bruikswaarde hebben en toch geen waar zijn, bv. lucht, zeeën, regen, enz. Regen, lucht enz. bevredigen ook een menselijke behoefte, dat hebben zij dus wel met de waren gemeen. Wat is nu het verschil? Dit is echter nog al gemakkelijk te begrijpen. Wij weten dat regen, lucht, de zee verschijningen zijn die tot ons komen, zonder dat wij er iets voor be-hoeven te doen, dwz. dat om ze te gebruiken we ze niet eerst moeten ver-men, zocals toch met alle andere gebruiksvorwerpen het geval is.

Nemen bv. een stoel. Wanneer we afzien van de gebruikswaarde van de stoel, dus van het feit dat we er op kunnen zitten, dan houden we een ding, een voorwerp, over waarin een zekere hoeveelheid arbeid steekt. Een stoel, of in het algemeen een waar, is dus een ding waaraan een zekere hoeveelheid arbeid is besteed.

Wat is nu de waarde van een waar? Het is de hoeveelheid maatschap-pelijk noodzakelijke arbeid die bij haar vervaardiging gesteld, opge-hoopt is. Maatschappelijk noodzakelijke arbeid, want in de huidige maat-schappij worden allen waren met elkaar geruild. Datzeliks gaan de mensche-verhoudingen aan, dwz., dat ze gebruiksvorwerpen ruilen. In de ruil-omdat ze voor den bezitter geen, maar voor de niet-bezitter wel gebruikswaarde hebben. Een waar is dus een ding, wat voor de bezitter geen, voor de niet-bezitter wel gebruikswaarde heeft. Voor de bezitter zijn het al-leen voorwerpen van waarden, dingen waarin menselijke arbeid is op-gehoopt en die daardoor eigenschap hebben geruild te kunnen worden te-geen voorwerpen die dezelfde eigenschap hebben. De menschen in de maat-schappij produceren dus dingen voor den ruil. Zij maken dus bepaalde dingen en ruilen deze tegen andere door andere menschen geproduceerde dingen uit.

De heele kapitalistische maatschappij produceert voor den ruil. Dit beteekent dus dat de arbeid onder deze productie een volkomen maatschap-pelijk karakter heeft en dat dus de waarde der waren maatschappelijk is. Of anders: De waarde van een voor de ruil reproduceerde arbeids-waarde wordt bepaald door de voor zijn productie maatschappelijk ver-bruikte arbeid.

Maar nu zijn er ook menschen in de huidige, die niet maatschap-pelijk, die bv. dingen aan ruilen tegen de waarde van een ander ding, die een vlakke houden deze menschen niet goed bij. Maar nu zijn er ook menschen die ruilt er nu een brood tegen brood, geld tegen geld, enz. Maar bij juisteren van tusschen menschen ook maatschappelijk is hoeveelheid geld uitgevoerd, wat tusschen menschen ook maatschappelijk is in hider een zekere hoeveelheid aan arbeid, maar zij kunnen maatschappelijk kapitalisten. Zij heten kapitalist, omdat zij maatschappelijk maatschappij hun bezit kapitaal vormen, dat wil zeggen van geld meer geld maken. Zij zijn de kern van ons verstand.

De kern van ons verstand, de kern van ons verstand, heeft een hoeveelheid geld, hij koopt daar voor een hoeveelheid waren in de vorm van fabrieken, een zekere hoeveelheid waren in de vorm van grondstoffen en nu kort het, hoe zin de hoeveelheid waren in de vorm van menselijke arbeid. De arbeid brengt van latere bezittingen is nml. in deze kapitalistische maatschappij een waar.

Wij nemen nu een voorbeeld van een kapitalist, die een fabriek heeft. Hij produceert ook waren, maar wat bezitten ze niet, we staan aan de fabriek en voor den ruil we er van gescheiden, we bezitten geen produk-tie, geen vervaardigings-middelen en kunnen dus niet de natuur bezitten. De ruil is het voor ons "geheim". Hij koopt, om de arbeidskracht te verkrijgen, de arbeid van de waar "arbeidskracht", nml. de hoeveelheid arbeid welke tot de productie van zijn product dienende is. Hij koopt dus de arbeidskracht 's avonds en 's nachts waar kunnen ruil worden verbruikte arbeidskracht 's avonds en 's nachts waar kunnen ruil worden wat nodig is.

Deur dus de eens arbeider meer arbeid voor zijn product te krijgen dan de andere, verdient ook deze arbeider meer dan de andere, de waarde van de waren verschilt, daar ook de hoeveelheid van de ruil verschilt.

De kapitalist koopt dus drie scoorten waren: Ten eerste; Fabrieken. Ten tweede; Grondstoffen. Ten derde; Arbeidskrachten. Hij heeft dus een heel klein bedrag van zijn product, of anders gezegd, hij heeft daarvan uit, de waarde van de ruil.

Laten we dit eens ter verduidelijking in cijfers voorstellen. Wij nemen aan, dat "ons" kapitalist f.1000.- uitgeeft, hij koopt f.500.- in de fabrieken stookt, f.100.- in de grondstoffen en f.400.- in de arbeidskrachten. Hij heeft op het eind van het productie-proces f.1100.- ontvangen en maakt dus f.100.- "winst", althans hij heeft dat bedrag. Maar waar komen zij vandaan? Uit de machines? Als de machine die hij gebruikt 10 uur maatschappelijk noodzakelijke arbeid bevat, en in het productie-proces voor één vijfde verlijten, dragen zij twee uur maatschappelijk noodzakelijke arbeid op het eindproduct over en acht uur wt-blijft in de vorm van oude machines over.

Dit eenvoudige rekensommetje laat zien, dat een machine enkel zijn eigen WAARDE kan overdragen. Zoo is het ook met de grondstoffen. Nu rest ons nog de arbeidskracht. Wat is er met deze bijzondere waar "arbeidskracht" aan de hand? En wel dit, dat zij buiten haar eigen waarde, ook nog MEERWAARDE kan voortbrengen, d.w.z. dat zij de eigenschap bezit om méérwaarden te scheppen dan zij zelf bevat, dat wil zeggen of langer kan werken dan den tijd die voor de productie van de voor haar bestaan noodzakelijke levensmiddelen noodig is.

Vatten we bv. zoo op, een arbeider werkt 8 uur, waarvan hij 4 uur voor de voortbrenging van zijn "eigen waarde" noodig heeft en de andere 4 uur dus MEER ARBEID of te wel MEERWAARDE voortbrengt. De arbeidskracht verschilt dus in zoo verre van de andere waren, dat zij bron van waarde en van meerwaarde is.

De kapitalistische maatschappij, is alleen te begrijpen, wanneer we het voorgaande begrepen hebben.

In elke maatschappij, waarin, doordat de eigenlijke producenten gescheiden zijn van de productie middelen, de arbeidskracht tot waar wordt, dus de arbeider loon-arbeider is, aan die maatschappij ligt dus de kapitalistische waren-productie ten grondslag, en zatten zich de wetten van die waren-productie door.

In die maatschappij worden dus de arbeiders, slechts als object der uitbuiting gebruikt. Zij zijn dus geen menschen, maar dingen, omdat in een dergelijke maatschappij hun waar "arbeidskracht" telt.

Zoo'n maatschappij kan voor ons proletariërs geen socialistische zijn, zij kan wel socialistisch genoemd worden, zoals bv. Rusland. Dit moeten we goed zien, de opheffing van privaat bezit in gemeenschappelijk bezit is toch geen bewijs van de opheffing van de uitbuiting. Alleen de opheffing van de waren producerende maatschappij, met al zijn eigenschappen, loonarbeid, markt, leiderschap, enz. bewijst dat er geen uitbuiting meer mogelijk is.

Daarom, kameraden, is het nu aan ons duidelijk geworden, waarom de partij en de meerwaarde vorming verkeert voorstellen, verkeert voor moeten stellen.

Zij hebben nml. geen belang bij de opheffing der uitbuiting, zij hebben geen belang bij de opheffing der waren-productie. Het opheffen der meerwaarde-vorming is geen probleem van de studiekamer, zoo als de heeren "Leiders" het voorstellen, maar den taak van het revolutionaire proletariaat in de proletarische revolutie.